

„Иди, плѣшиве, иди, плѣшиве!“ Тойчасъ излѣзли изъ шумицы—тѣ двѣ мечки и раскѣсали четиридесять и двѣ дѣца.

ГЛАВА LXXX.

Исцѣленіе—то на Неемана Сиріанина.

Израилска—та земя граничи откамъ сѣверъ со Сиріѣ. Нееманъ, първый пѣковонецъ на царя Сирійскый, былъ челоуѣкъ храбръ, отличавалъ ся въ воинскы дѣла и былъ много обыченъ на царя си. Той былъ твърдѣ богатъ и знатенъ; но всичкы тыя добрыни нѣмали за него никаквѣ цѣнѣ, защото страдаялъ отъ проказѣ—болестъ страшна и почти неисцѣлна.

Веднажъ нѣколко Сирійскы воины влѣзли въ Израилскѣ—тѣ земѣ и заграбили отъ тамъ, между другы плѣнны, еднѣ мѣничкѣ дѣвойкѣ, кождо довели съ себе и отдали ѣ на Неемана. Жена—та на тоя пѣковонецъ взела плѣненж—тѣ дѣвойкѣ въ кѣщи си и държала ѣ при себе. Мѣничка—та Израилтянка съ голѣмо состраданіе гледала на болнаго Неемана. „Ахъ!“ казала тя веднажъ на Неемановѣ—тѣ женѣ, „ако бы отишълъ нашя—тѣ господарь въ Самаріѣ, до Пророка, той, нѣпрѣмѣнно, бы го излѣчилъ!“ Жена—та казала на мѣжа си думы—тѣ на робыня—тѣ си, а той ѣ приказалъ на царя. „Иди въ Самаріѣ,“ рекълъ царя—тѣ, „азъ щѣ ти дамъ писмо до царя Израилскый.“ Нееманъ безъ да губи время, взелъ со себе десять таланты сребро, шесть тысящи златны монеты и десять богаты дрехы, и тѣргнѣлъ. Кога стигнѣлъ въ Самаріѣ, той испратилъ до царя Израилскый писмо—то отъ господаря си, на което содержаніе—то было слѣдующе—то: „сіе писмо ще ти прѣдаде слуга—та ми, Нееманъ, когото испращамъ до тебе, за да го излѣчишь отъ проказѣ—тѣ.“ Кога прочелъ писмо—то, царя—тѣ Израилскый ся смутилъ и казалъ: „Немѣ сѣмъ азъ Богъ, Който единъ само има силѣ да воскре—